

— Не плачи, миличка! Ние ще си играемъ тукъ. Ти нѣма да се удавишъ въ морето! Ела да си поиграемъ!..

И той отвори кафеза, бръкна да улови ластовичката. Но стана чудо... Въ сжщия мигъ, щомъ пипна ластовичката, Пенчо стана малъкъ, малъкъ, толкозъ малъкъ, колкото бѣше малкото му прѣстче на ржката.

— Сега вече можемъ да поиграемъ, — каза ластовичката, — качи се на гърба ми да те понося.

Пенчо скочи на гърба на ластовичката и пригърна съ малкитѣ си ржчички шията ѝ.

Ластовичката хвъркна заедно съ него изъ стаята. Пенчо се смая, но изведнажъ завика радостенъ:

— Ура-а а!

Ластовичката обиколи стаята еднажъ, обиколи я втори пжтъ и изхвъркна презъ отворения прозорецъ навънъ, заедно съ Пенчо. Изви се надъ двора, надъ градината и се стрелна и понесе надъ полето.

Пенчо се смая. Никога по-рано той не бѣше хвърчалъ и не бѣше виждалъ такова чудо.

— Ахъ колко е хубаво! — прошепна си той.

Отгоре блестѣха надъ него, като златни кандилца, звездитѣ, трепкаха радостни, усмихваха му се и го поздравляваха засмѣни.

Долу, по земята, горѣха огньове. Край тѣхъ седѣха овчари и овчарчета, печеха зелени царевици, бѣбрѣха весело и се смѣеха.

А ластовичката и Пенчо хвърчеха... Ето, сега хвърчатъ надъ една планина. Остъръ вѣтъръ полѣхна. Пенчо се сгуши задъ шията на ластовичката на заветъ.

Хвърчаха следъ това надъ гори, надъ поля, надъ рѣки и планини. Цѣла нощъ хвърчаха.

Зазори се. Звездичкитѣ замигаха плахо, плахо и една следъ друга се скриха. Стрелнаха се първи слънчеви лжчи. Свѣтлоликиятъ Слънчо протегна ржце да улови нощта... А тя избѣга бързо, бързо. Съмна се.

(Продължава въ втора книжка)

Александъръ Спасовъ

